

Børne Blad

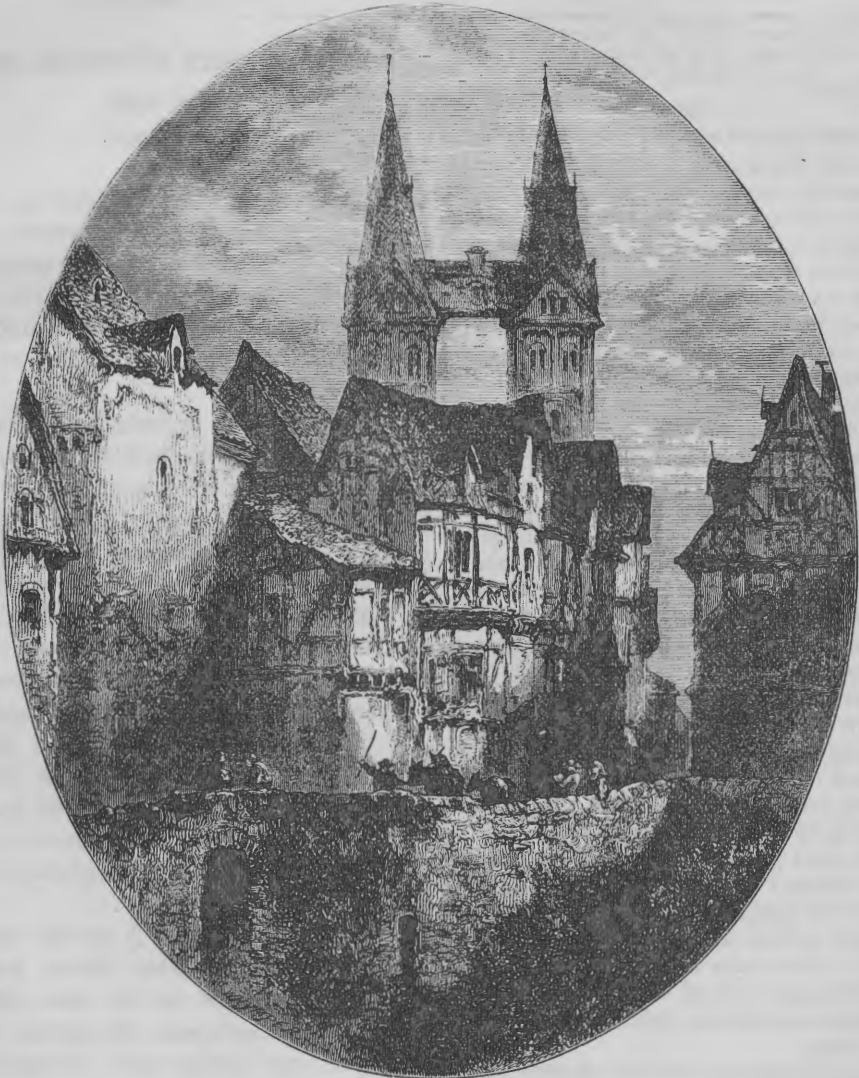

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 10.

8de marts 1891.

17de aarg.

Parti fra Boppart.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I pakker til en abresje paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stedernes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

58 b.

Lader satan det være nok med denne første fristelse, eller forsøger han at fælde Jesus paa en anden maade? Hvorhen tog djævelen ham med sig? Hvad var det for en stad? Og hvor stillede han ham hen? Hvad siger han saa til Jesus? Hvormed søger fristeren her at bevise, at Jesus gjør ret i at kaste sig ned fra tempeltindingen? Hvor staar de ord, som djævelen her anfører af skriften? I Davids 91de salme, det 11 og 12 vers. Kan nogen af børnene sige, om fristeren har anført skriftens ord ret, eller om han har lagt noget til eller taget noget fra? Hvad svarer Jesus djævelen paa denne hans anden fristelse? Var der ingen anden maade at komme ned fra tempelts tinding, end at kaste sig ned derfra? Jo, der var en ordentlig trappe eller stige fra tindingen og ned i templet. Hvad kalder frelseren det, at man uden nødvendighed og uden Guds befaling styrter sig i livsfare? Hvormed har Jesus atter overvundet djævelens fristelse?

Hvad gjør nu satan videre for at faa Jesus til at synde? Hvad viste han ham? Hvad stulde Jesus faa, om han vilde tilbede djævelen? Hvem er det, som eier alle verdens riger og herligheder? Hvad har satan altsaa ikke magt og ret til at bortgive? Og hvad forlangte fristeren for at give bort disse riger og herligheder? Naar man tilbeder nogen, hvad erkjender man denne da for at være? Hvem maatte Jesus have fornegtet, dersom han stulde tilbedet djævelen? „Kan man og gjøre djævelen til sin afgud?“ (Se spørgsm. 53 i forklaringen.) Men hvad svar gav frelseren paa dette usforstammede forlangende? Denne onde aand nævnes med to navne: Djævelen og Satan, hvad betyder disse navne? Satan betyder modstander, frister, og djævel betyder den onde.

Hvad har den herre Kristus i alle disse fristelser holdt fast ved? Var Kristus kommen for at være

stor og herlig i verden, eller var han kommen for ved sin fattigdom at gjøre os rige? Mod hvem har Kristus i disse fristelser, ligesom i sit hele liv, været lydlig? Paa hvem stal ogsaa vi tænke, og til hvem stal vi bede, naar vi fristes af satan? Da nu satan intet har formaaet mod vor frelser, hvad maatte han tilslut gjøre? Hvem sender nu den himmelske fader forat tjene sin elskelige, lydige søn? Ja, nu sender faderen ham englene, men havde han mod Guds vilje kastet sig ned af tempeltindingen, da havde englene ikke tjent ham.

Fars og mors elskede gut paa gale veie.

(Fortsættelse.)

u blev der et alvorligt forhør. Jeg var bleven greben i løgn og bedrageri, fik anmerkning for usandhed og daarlig opførsel, og desuden næste lørdag slet karakter for orden. Det var meget i løbet af en eneste maaned.

Jeg skrev hjem og fortalte min uheldige stilling og bad mine forældre om tilgivelse. Min elskede mor skrev ogsaa det mest sømme og kjærlige svar. Jeg fik hendes fulde tilgivelse og samtidig mange kjærlige formaninger til sandhed og ærlighed.

Hvor lykkelig vilde jeg ikke have været, hvis jeg havde lagt mig disse formaninger paa hjerte. Men jeg foragtede letfindig min mors raad, og derfor gif det mig ogsaa ilde.

Da vi sluttede før jul, blev jeg den daarligste i hele klassen. Dette var den julegave, jeg bragte med hjem til mine forældre og min lille søster, og denne julegave kastede en ikke saa liden slygge over hele den glade høitid.

Sets aar gif hen. I den tid, som laa bag min første indtræden i skolen, havde jeg ikke vist megen flid, og det havde heller ikke været rart bevendt med min opførsel. Som følge af min uorden og mit slurveri maatte far tilslut tage mig ud af skolen og forsøge

paa at sætte mig ind i en anden skole, som laa tyve mil fra mit hjem.

Jeg var da 16 aar og min søster 14. Vi holdt inderlig af hinanden; hun var den eneste skabning paa jorden, jeg brødde mig noget om, og for hendes skyld fattede jeg en mængde gode forsætter og lovede at blive flittig og brav paa den nye skole. Jeg holdt nok ogsaa meget af min mor, men fandt hendes mange formaninger brydsomme og plagedes af hendes sukke og taarer over min daarlige opførsel, saa jeg helst undveg hende. At hun med uudsigelig sorg saa min ligegyldighed for sig, har jeg først siden forstaaet.

Den første tid gik det noksaa godt paa den nye skole. Jeg læste nogenlunde flittig og fik ingen anmerkning.

Den mand, som jeg boede hos, holdt ogsaa streng opsigst med mig, saa jeg blot fik liden frihed. Alt begyndte at se mere lovende ud, og mine forældre begyndte at fatte nyt haab. Min far, som var sterkt optagen af sin embedsgering, skrev skjeldnere, men mor derimod hver eneste uge. Hendes breve aandede den inderligste glæde over, at hendes gut nu var kommen paa bedre veie.

Min søster skrev ogsaa ofte. Jeg følte selv, hvor lykkeligt det var at slippe for al den fortræd, som synd og ulighed fører med sig, og troede nu, at jeg med tiden skulde blive et bravt menneske.

Men en dag kom jeg til at følge en kamerat hjem fra skolen, og denne gut var en af de daarlig anskrevne i vor klasse.

„Har du nogengang været paa en bil-larv?“ spurgte han, idet vi gik forbi en faadan.

„Nei, det har jeg ikke“, svarede jeg.

Han foreslog da, at vi skulde gaa ind et øieblik, og jeg fulgte med.

Vi begyndte at spille og blev der en hel time. Da jeg kom hjem, maatte jeg gjøre regnskab for, hvorfor jeg ikke var kommen hjem til middagen. Atter benyttede jeg mig

af en usandhed, idet jeg sagde, at vi var blevne holdte igjen paa skolen længere end sedvanlig. Min vert ansaa mit foregibende for sandfærdigt, mit bedrageri lykkedes, og jeg var atter inde paa den ulykkelige vei, som skulde føre mig i et rædsomt dyb af synd og elendighed.

I længere tid blev jeg nu en daglig estermiddagsgjæst paa billarder og restaura-tioner. For at narre mine vertsfolk opdig-tede jeg nye usandheder og foregav, at jeg hver dag mellem klokken fem og syv skulde læse privat latin med en af lærerne. For at bortvende enhver mistanke vedrørende sand-heden heraf lod jeg min kamerat altid hente mig, og vi talte da altid om vor latinste lektse.

Da nogle uger var gaaede, og jeg behø-vede penge, fik jeg min kamerat til at skrive en regning i lærerens navn for tyve timers undervisning i latin, og hertil fik jeg tyve kroner af min vertinde. Da imidlertid hen-des mand kom hjem og fik se regningen, ytrede han: „Dette kan ikke hænge rigtig sammen; dette er ikke lærerens haandskrift.“

Jeg blev kaldt ind og maatte ud med sandheden. Det var en forfærdelig aften. Min vert talte alvorlig til mig, og jeg græd bitterlig og lovede bedring. Jeg skrev ogsaa hjem til min stakkels mor og bekjendte min synd og bad om tilgivelse.

Før jul reiste jeg hjem. Mine forældre var visseelig meget bedrøvede over mig, og paa min elskede mors hoved opdagede jeg flere graa haar; men tjærligheden haaber alt og tror alt, og saa gjorde forældrefjær-ligheden ogsaa denne gang. De satte de bedste forhaabninger til mit forandrede sind og bad uafsladelig til Gud for sit stakkels barn. Men til min skam maa jeg bekjende, at mit sind var lige uforandret. Jeg var bedrøvet over syndens følger, men selve synden elskede jeg fremdeles.

Da jeg om vaaren ved skolens slutning atter vendte hjem, havde jeg gode vidnesbyrd fra skolen, og mine forældre modtog mig

Gaet banti!

med megen kjærlighed og glæde. I sommermaanederne blev jeg af min far forberedt til min konfirmation og første altergang. Vissefelig virkede Guds Helligaand i denne tid ved ordet paa mit hjerte. Min fars alvorlige formaninger og min mors mange bønner gjorde indtryk paa mig, og da jeg første gang sammen med min kjære søster og mor bøjede knæ ved Herrens alter, var jeg dybt bevæget og mit ønske var da aldeles at kunne bryde med synden og give Herren mit hjerte.

Disse følelser var dog blot forbigaaende, og da jeg atter vendte tilbage til byen og mine gamle bekjendte der, kunde jeg ikke modstaa fristelserne, men henfaldt snart til det samme ulykkelige syndeliv. Det var min umaadelige hengivenhed til billardspil, som atter bragte mig i fordærvelse. For at skaffe mig penge begyndte jeg at pantsætte mine klæder, tog saadanne paa kredit hos en skrædder og pantsatte eller solgte dem for deres halve værdi. Paa denne maade havde jeg tilsidst faaet en gjæld af fem hundrede kroner. Ja saa dybt var jeg sunken, at jeg endog pantsatte det ene par af de lagen, som min dyrebare mor havde sendt mig til min seng.

Men ogsaa denne gang blev min synd opdaget. Jeg var da rent sønderknust og tog ned fra hylben min bibel, i hvilken jeg længe ikke havde læst et eneste vers. Min vert, en gammel ven af far, kom ind til mig. Vi faldt paa knæ ved min seng, og han bad, at Herren maatte forbarme sig over mig.

Dagen efter skrev jeg et angrende og skamfuldt brev til mine forældre, at de endnu en gang maatte tilgive mig og ikke, som jeg havde fortjent, forskyde mig. Min vert skrev ogsaa et opmuntrende brev til far, og jeg fik et svar, fuldt af inderlig kjærlighed, hvori det blandt andet hed: „Du har min og mamas fulde tilgivelse. Gib nu dit hjerte helt til Herren og bryd for altid med disse ulykkelige syndebaner.“

Nu tænker man vel, at et nyt liv maatte begynde, men jeg var saa haardt bunden i syndens garn, at jeg meget snart holdt op med at bruge Guds ord. Da den værste uro i mit indre var gaaet over, holdt jeg ogsaa op at bede og kom derved snart ind paa den gamle vei. Jeg saa, hvor galt det var, jeg følte hvor dybt jeg bedrøvede mine forældre og min kjære søster, men jeg havde ikke styrke til at bryde med mine vaner. For at stille min uro begyndte jeg at drikke, min fornødelse blev derved fuldstændig. Jeg blev udbist af skolen, og min stakkels far maatte tage mig hjem.

(Sluttes.)

Den rette tid.

Hn gut paa 13 aar var ansat som vissergut i en boghandel i London. Som saadan maatte han hver dag bære tunge bogpakter hjem til kunderne. En aften havde han saaledes en tung byrde at bære paa sine skuldre; han var træt og maatte hvile flere gange paa veien. Da han sidste gang hvilede, gav han sig til at græde. En fremmed herre, som gik forbi, saa det og spurgte, hvorfor han græd.

„Fordi jeg ikke har udsigt til nogenfinde at blive andet end vissergut“, svarede han.

„Vær du blot rolig, min gut“, sagde den fremmede, idet han klappede ham paa skuldrene. „Vær du kun trofast dine pakker; den, som er tro i det lidet, ham skal herren sætte over meget; vent blot paa den rette tid!“

Efter et par spørgsmaal om et og andet skiltes den fremmede fra gutten, idet han endnu en gang formanede ham til at være tro og bide paa den rette tid. To aar senere finder vi gutten i skole, og fire aar derefter staar han rede til at gaa ud blandt hedningerne som missionær.

Siden efter fik man ofte hans navn at

se i aviserne; thi han blev en af de mest virksomme missionærer i Indien. Hvad hed han da?—Det var den berømte englænder, Dr. Marshman.

Vi kan vel ikke alle blive store og berømte mænd; men være tro i vor gerning, det kan vi. En trofast visergut er ligesaa stor i Guds øine som en professor, der virker slittig i sit embede. Gud forlanger ikke af os, at vi skal blive til noget stort, men han forlanger af os alle, at vi skal være tro paa den plads, hvor han har sat os.

En fisker, som gjorde en god fangst.

En fisker, som boede i en liden hytte nær ved Donaus bredder, havde en aften kastet sit garn ud i floden og derpaa lagt sig til hvile. Da han var sovnet ind, drømte han, at en stor fiske var kommen i hans garn, og at han derfor maatte skynde sig at tage garnet op. Denne drøm gjorde et saa behageligt indtryk paa ham, at han vaagnede, stod op og skyndte sig ned til floden. Han fandt imidlertid ingen fiske i garnet; men derimod opdagede han noget, som var langt mere værd, nemlig et barn, en liden gut, som var døden nær. Han var falden i vandet, strømmen havde revet ham med sig, og paa den Maade var han kommen i garnet. Han blev nu frelst som ved et Guds under. Dette barn var af livets herre udseet til selv at blive en fisker, — ikke saaledes, at han skulde kaste garn ud og fiske i Donausfloden, men som en menestefisker udkaste ordets garn, og dermed vinde sjæle for Guds rige. Han voksede og blev en from yngling, og da han af naturen havde gode anlæg, saa blev disse helligede ved naaden, og den Helligaand udruftede ham med sine herlige gaver. Da han saaledes var kommen til en sand og levende tro, følte han et indre kald til missionsgerningen; han drog til Ostindien og

virkede der som missionær blandt dem, som levede i sine synder og var fremmede for livet i Gud.

Parti fra Boppart.

(Med billede.)

Boppart! Ja, hvor ligger Boppart? spørger vel de fleste af vore unge læsere sig selv, naar de ser billedet af den gamle, forfaldne by paa bladets første side, og det er ikke at undres over, at de ikke har hørt noget om den; thi den staar nok kun omtalt i de færreste geografier. Den er imidlertid en gammel, interessant by, og ligger paa den vestre Rhinbred. Romerne kaldte den Baudobriga og murene af den oprindelige befæstning, en firkant af egte romersk murværk, staar endnu tilbage i midten af byen, medens de ydre mure skrives sig fra middelalderen, da Boppart var tysk rigsstad.

Søskendekjærlighed.

En yngling stod netop færdig til at forlade sit hjem og drage ud for første gang i verdens fristelser og farer. Hans forældre var troende, og de vidste jo, hvor mange fiender, der var, som i den store by skulde søge at bringe hans sjæl bort fra Gud. De bad derfor tilfidsst sammen med hverandre og befalede den bortdragende i herrens trofaste varetægt. Da de nu skulde sige hverandre farvel, gav den yngre søster ham et papir, som han skulde gemme vel. Da han kom paa veien, tog han det op for at se, hvad søsteren havde at sige ham, og fandt da følgende dyrebare ord: „Kjære bror, naar du fristes af dine kamerater til at gjøre det onde, da kom ihu, at din søster beder for dig. Hver aften skal være en hellig stund for mig; da vil jeg falde i bøn for dig, at du ikke maa miste din Jesus.“

„Elsker eders fiender.“

„Hvite tænker jeg med sand glæde tilbage paa de smaa reiser og udflugter, hvortil jeg som gut fik lov til at foretage sammen med min kjære fader.

Jeg kunde fortælle meget fra disse uforglemmelige spadsereture; dog har en tur, som vi foretog sammen til byen, fæstnet sig særlig klart i min erindring. Det var en herlig varm sommerdag. Jeg var dengang en gut paa ni aar og pratede alt, hvad jeg kunde, medens jeg trippede ved siden af min fader henad veien. Denne førte os først hen gennem grønne marker og siden ind i en vakker høgestov.

Netop som vi vilde gaa ind i stoven, fik vi et stykke foran os øie paa en fattigtone med en dragkjerre, fuld af tørre kviste. Med stor mæie drog hun kjerren efter sig, medens en liden bleg, fillet pige paa omtrent otte aar puffede paa bagfra.

Vi havde næsten taget dem igjen, da tonen vendte sig om. Jeg forstrækledes ved at se hendes ansigt.

„Papa“, sagde jeg halvhoit, „jeg ved, hvad det er for en tone. Hun er fra byen; iforgaars tiggede hun hjemme hos os og var da rigtig saa stng mod mig.“

„Saa?“ svarede min fader alvorlig. „Hvorledes gif det til?“

„Ja, jeg stod udenfor huset med et smørrebød i haanden, og saa kom hun og vilde have det.“

„Men hvorfor lod du ikke den stakkels tone faa smørrebødet dit?“ spurgte min fader med endnu større alvor.

„Nei, hun havde allerede faaet mad inde i kjoekkenet hos os. Jeg begyndte at græde, men da lo hun af mig og brugte en forstrækkelig mund. Snille dig papa, lad os gaa langsommere!“

Imidlertid var tonen og barnet naaet frem til en bakke straks foran os og anstrengte sig af alle kræfter for at faa kjerren opad bakken.

„Den er for tung for eder,“ raabte min fader, „vent, saa skal vi hjælpe eder lidt.“

„Det er rigtig snilt af Dem“, svarede tonen, som var aldeles vaad af sved, „men jeg tænker nok, at vi klarer det.“

„Nei, I klarer det ikke,“ sagde min fader bestemt. „Jalsald er det for tungt for den

lille. Slip du, min lille pige, jeg skal puffe paa. Og du min gut, kan gaa foran og hjælpe til at drage i vognen!“

Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulde sige; mit hjerte bankede voldsomt, men lydig begav jeg mig afsted til den mig anviste plads og halede i vognen sammen med min frugtende uven, medens min fader puffede kraftig paa bagfra. Af og til kastede jeg et stjaalent blik op i min sidemand's alvorlige, blege ansigt — dog fordetmeste saa jeg skamfuld ned mod marken.

Jeg drog et dybt lettelsens suk, da vi var naaede op ad bakken, og min fader sagde: „Saa nu klarer I det videre alene.“

Men tonen var dybt rørt. „Tusend tak, kjære herre!“ sagde hun, „og tak skal ogsaa du have, min gut! Jeg kjender dig nok igjen og vil nu bede om forladelse, fordi jeg skræmte dig saa iforgaars. — Ikke sandt, du vil ikke være vred paa mig længere?“

„Nei!“ svarede jeg; thi mit hjerte var bleven blødt.

Min fader sagde nu et venligt farvel, og raft gif vi videre.

Jeg var rent underlig tilmode. En egen følelse af lykke havde grebet mig, og passeren med fader gif endnu livligere end tidligere.

„Bed du vel, gutten min,“ sagde han efter en stunds forløb ganske alvorlig, „hvorfor du føler dig saa glad? Jeg skal sige dig aarsagen. Det kommer af, at du har erfaret lidt af, hvor velsignet det er at lyde Frelserens ord: elsker eders fiender!“

Og i store træl fortalte han for mig den allerede vel kjendte, men i sin underbare rigdom altid nye historie om Jakob og Esau og sluttede med de lige til denne dag for mig uforglemmelige ord: „So mere vi i vort liv lærer at elske vore uvenner, desto mere glæde og fred føler vi i vort hjerte.

(Efter sv. Barnav.)

Firkantgaade.

Af bogstaverne a a a a a g g g g i p r r r s dannes navnene paa:

1. En by i Bøhmen.
2. En by i Rusland.
3. En by i Forindien.
4. En fugl,

og som læste ovenfra nedad eller fra høire til venstre giver det samme.

Helga Helgesen.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 8.
Storstenspibe.